

megen Tid og Kraft til ingen Nytte, i alt Fald, ikke synlig i Øjeblikket, det kan ikke undgaas. Men naar man staar over for saa store Spørgsmaal som her, forekommer det mig, at man ikke kan skyde sig ind ind under, at man ikke har Tid. Den Grund har jeg hørt ført, men kun, naar Børn og barnlige Sjæle skulde gøre Rede for noget og have en ond Samvittighed, men til dem kan man jo ikke henregne den ærede Ordfører. Vi andre godtgøre og have godtgjort — uimodsigeligt — at ved disse Love vil der ikke blot ikke blive bragt de smaa i Samfundet nogen Skattelettelse, men Skattelettelsen vil — hvad jeg paapegede for Hovedstadens Vedkommende, hvor Forholdene ere overskuelige og let lade sig beregne — for de smaa Indtægter blive lig Nul og meget hurtig gaa over til at blive en forøget Skattebyrde, nemlig naar man greb til det Middel, som den ærede Ordfører mente, der skulde være en let Adgang til, nemlig at Kjøbenhavn vedblivende fik en Skatteprocent af 3. Men som sagt den ærede Ordfører har ikke Tid til at lade sig opholde af den Slags og andre Smaating, hans Tanker ere længere fremme paa den Vej, som Forslagene nu skulle vandre i den nærmeste Fremtid.

Der er fra Venstres Side under denne Debat blevet sagt, at nu vidste man, hvor man havde Socialdemokraterne. Det blev ikke sagt fra den ærede Ordfører. Han gjorde tværtimod gældende, at han længe havde vidst, hvor man havde Socialdemokraterne, og jeg antager, at Bekendtskabet er gensidigt, men det blev sagt fra anden Side inden for Venstre. Jeg maa tilstaa, at den Tale om, at man nu endelig er kommen paa det rene dermed, for mange lyder mærkelig, thi hvad man end maa sige om Socialdemokratiet, om dets Maal og dets Kampmidler — paa Rævekløer have de ikke gaet. Det Maal, som Socialdemokratiet tilstræber, har altid ligget aabenlyst for alle, og de Veje, ad hvilke de søge at naa frem til deres Maal, have ligeledes ligget ganske i Lyset for os. Derfor er det en ubegribelig Blindhed — man maa næsten antage, at der har ligget en underlig Fortryllelse til Grund — naar man siger, at hidtil havde man ikke vidst, hvor man havde det ærede Parti. Man kan forstaa, at i den politiske Kamp tid sluttede Provisorismens Modstandere sig sammen mod den fælles Fjende, men jeg maa tilstaa, at efter at den politiske Kamp i vort Land er hørt op, har den Kamp, som Venstre med Socialdemokratiet under Armen har

ført mod Højre, været en Kamp mod en Fantasifjende. Jeg forstaaer meget godt, at Flertallet kunde ønske at ryste Socialdemokratiet af sig. Man kunde maaske sige, at naar man før sidste Valg saa energisk opfordrede ogsaa Socialdemokraterne til at stemme paa Venstre, for at Venstre kunde blive i absolut Flertal her i Tinget, tyder det paa Utaknemmelighed, at man kun har villet opnaa dette for derefter at gaa sine egne Veje — dog det er en Sag, som bliver de Herrers egen. Men hvad jeg vil tillade mig indtrængende at fremhæve, er, at det forekommer mig at være en slet Lejlighed, man her griber. Naar man vil skille sig af med Socialdemokratiet og gør det ved en Foranstaltning, som er i allerhøjeste Grad skikket til at forøge Socialdemokratiets Tilhængerantal, mener jeg, man bærer sig uklogt ad. Det ærede Medlem for Slagelse (Køedt), som man jo kan være uenig med i mange Ting — jeg er f. Eks. uenig med ham i Told-sagen — men om hvem man maa erkende, at han altid udtaler sig med en velgørende Aabenhed, har ogsaa gjort det paa dette Punkt, og jeg tror ikke, at de Betragtninger, som han saavel som vi andre her have fremført, lade sig modsige.

Jeg vil sluttelig udtale, at fra de Medlemmers Side, der nærmest staa som Repræsentanter, vil man være saare villig til — og det er ikke nogen Talemaade — at komme Landbruget til Hjælp ved Skatteomlægninger. Det er bl. a. fremhævet forleden Dag af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og ligeledes af andre, at det er muligt at opnaa dette og endda opnaa det i videre Grad og paa en sikrere Maade end ad den Vej, man her er inde paa, uden at andre berettigede Interesser trædes for nær. Jeg kan derfor ikke skønne, at der for Øjeblikket er nogen som helst Nødvendighed for en Kamp mellem Land og By, og det paahviler os derfor som en absolut Pligt — Fædrelandets Interesser kræver det som en absolut Pligt for os — at naar en saadan Kamp paa nogen Maade kan undgaas, skulle vi sætte Skulder mod Skulder. Men der er ikke Anledning til at gøre dette ved Lovgivningsforanstaltninger, som støde de smaa i Samfundet bort, det er naturligere at gøre det ved retfærdige og fornuftige Foranstaltninger, som kunne have den modsatte Virkning. Jeg skønner ikke rettere, end at, saaledes som Forslaget foreligger med de Tilføjelser, det har faaet i den senere Tid fra det ærede Flertals Side,